แท้จริง อัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจได้ประทานลงมาว่า {และผู้ใดที่ไม่ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา ชนเหล่านั้นแหละคือผู้ปฏิเสธศรัทธา}

จากท่านอิบนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ได้กล่าวว่า : แท้จริง อัลลอฮ์ผู้ทรง
อำนาจได้ประทานลงมาว่า {และผู้ใดที่ไม่ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาชนเหล่านั้นแหละคือผู้ปฏิเสธศรัทธา} [อัลมาอิดะฮ์: 44] โองการว่า {ดังนั้น ชนเหล่านั้นแหละคือผู้อธรรม} [อัลมาอิดะฮ์: 45] และโองการว่า {ดังนั้น ชนเหล่านั้นแหละคือผู้ฝ่าฝืนอย่างดื้อดึง} [อัลมาอิดะฮ์: 47] เขากล่าวว่า : อิบนุ อับบาสกล่าวว่า: อัลลอฮ์ได้ประทานโองการเหล่านี้ลงมาเกี่ยวกับ สองเผ่าของชาวยิว ซึ่งใน
สมัยญาฮิลียะฮ์ เผ่าหนึ่งมีอำนาจเหนือกว่าอีกเผ่าหนึ่ง พวกเขาทั้งสองได้
ทำข้อตกลงกันว่า ถ้าเผ่าที่มีอำนาจฆ่าสมาชิกของเผ่าที่อ่อนแอกว่า ค่าชดใช้ (ดียะฮ์) จะอยู่ที่ ห้าสิบวัสก์ (หน่วยชั่งข้าวประมาณ 60 กิโลต่อวัสก์) แต่ถ้า
เผ่าที่อ่อนแอกว่าฆ่าสมาชิกของเผ่าที่มีอำนาจ ค่าชดใช้จะเป็น หนึ่งร้อยวัสก์พวกเขาอยู่ในสภาพนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะซัลลัม อพยพมาถึงเมืองมะดีนะฮ์ ทั้งสองเผ่าต่างยอมจำนนต่อเกียรติและอำนาจของท่านนบีศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะซัลลัม ขณะนั้นท่านนบียังไม่ได้ทำสงครามกับพวกเขาและยังอยู่ในภาวะสันติภาพ วันหนึ่ง เผ่าที่อ่อนแอกว่าได้ฆ่าคนหนึ่งจากเผ่าที่มีอำนาจ เผ่าที่มีอำนาจจึงส่งคนไปบอกว่า “พวกเจ้าจงส่งค่าชดใช้ให้เรามาหนึ่งร้อยวัสก์” เผ่าที่อ่อนแอกว่าตอบว่า:“ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่คนสองเผ่า
ซึ่งมีศาสนาเดียวกัน วงศ์ตระกูลเดียวกัน และอยู่ในเมืองเดียวกัน ต้องมีค่าชดใช้ชีวิตไม่เท่ากัน? พวกเรายอมให้พวกเจ้ามาก่อนหน้านี้เพราะเราเกรงพวกเจ้า แต่ตอนนี้เมื่อมุฮัมมัดมาแล้ว เราจะไม่ยอมอีกต่อไป!”เรื่องราวเกือบจะกลายเป็นสงครามระหว่างสองเผ่า แต่สุดท้ายพวกเขาตกลงกันว่าจะให้ ท่านรอซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะซัลลัม เป็นผู้ตัดสินระหว่างพวกเขา ฝ่ายเผ่าที่มีอำนาจพูดกันว่า: “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ มุฮัมมัดจะไม่มีวันตัดสินให้พวกเจ้าได้รับค่าชดใช้เป็นสองเท่าของที่เราได้รับแน่ ๆ เพราะเรารู้ดีว่า ก่อนหน้านี้พวกเราให้พวกเจ้ามากกว่าก็เพราะเรามีอำนาจเหนือพวกเจ้าเท่านั้น”ดังนั้นพวกเขาจึงวางแผนกันว่าจงส่งคนไปหามุฮัมมัดเพื่อสืบดูว่าท่านจะตัดสินอย่างไร ถ้าท่านตัดสินให้เราได้ตามที่ต้องการ เราก็จะยอมให้ท่านเป็นผู้ชี้ขาด แต่ถ้าไม่ เราจะไม่ยอมให้ท่านตัดสิน”พวกเขาจึงส่งคนบางกลุ่มที่เป็น มุนาฟิก (คนกลับกลอก) ไปดูท่าทีของท่านรอซูลุลลอฮ์
ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะซัลลัม แต่ก่อนที่พวกเขาจะมาถึง ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ
อะลัยฮิ วะซัลลัม ก็ได้รับ การเปิดเผยจากอัลลอฮ์ แจ้งให้ทราบถึงแผนการและความตั้งใจทั้งหมดของพวกเขา อัลลอฮ์จึงประทานโองการว่า “โอ้ร่อซูลเอ๋ย! อย่าให้ผู้ที่รีบเร่งในการปฏิเสธศรัทธาทำให้ท่านเสียใจเลย…” (อัลมาอิดะฮ์ 5:41) จนถึง
คำตรัสของพระองค์ว่า “และผู้ใดไม่ตัดสินตามสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมา ชนเหล่านั้นแหละคือผู้ฝ่าฝืน” (อัลมาอิดะฮ์ 5:47) จากนั้นท่านอิบนุอับบาสกล่าวว่า: “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ โองการเหล่านี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกเขาทั้งสองเผ่านั้นโดยเฉพาะ และอัลลอฮ์ทรงหมายถึงพวกเขาโดยตรง” [หะซัน] [บันทึกโดย อะห์มัด]

ในหมู่ชาวยิวแห่งเมืองมะดีนะฮ์นั้น มีเผ่าบนูกุรอยเฏาะฮ์และบนูนะฎีร หนึ่งในสองเผ่านี้เคยมีอำนาจเหนือกว่าอีกเผ่าหนึ่งในสมัยญาฮิลียะฮ์ (ก่อนอิสลาม) และได้เอาชนะอีกฝ่ายได้ ทั้งสองเผ่าจึงได้ตกลงกันและทำสัญญาสงบศึกว่า “ผู้ใดจากเผ่าที่เข้มแข็งมีอำนาจฆ่าสมาชิกของเผ่าที่อ่อนแอกว่า ค่าชดเชย (ดิยะฮ์) สำหรับผู้ถูกฆ่าจะเป็นเพียงห้าสิบวะซักเท่านั้น ส่วนถ้าผู้ใดจากเผ่าที่อ่อนแอกว่าฆ่าสมาชิกของเผ่าที่เข้มแข็งกว่า ค่าชดเชยจะเป็นสองเท่า คือหนึ่งร้อยวะซัก” โดยที่ หนึ่งวะซัก เท่ากับ หกสิบศออ์ พวกเขายังคงดำรงอยู่เช่นนี้จนกระทั่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม เดินทางมาถึงเมืองมะดีนะฮ์ในฐานะผู้อพยพ และทั้งสองกลุ่มต่างยอมรับการมาถึงของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม ในเวลานั้น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม ยังไม่ได้ปราบศัตรู และไม่ได้บังคับให้พวกเขาเชื่อฟังท่าน เพราะนั่นเป็นช่วงเริ่มต้นของการอพยพ และอยู่ในช่วงสนธิสัญญาสันติภาพ แล้วหญิงผู้ต่ำต้อยก็ได้ฆ่าคนคนหนึ่งจากหญิงผู้มีเกียรติ หญิงผู้มีเกียรติจึงส่งข้อความถึงหญิงผู้ต่ำต้อยว่า “จงจ่ายให้เรา 100 วัสคิ ตามที่ตกลงกันไว้” หญิงผู้ต่ำต้อยกล่าวว่า “เหตุการณ์เช่นนี้เคยเกิดขึ้นระหว่างสองเผ่าหรือไม่ ศาสนาของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน เชื้อสายของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน และประเทศของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน และค่าเลือดสำหรับเผ่าหนึ่งเป็นครึ่งหนึ่งของอีกเผ่าหนึ่งกระนั้นเหรอ?” เราให้สิ่งนี้แก่เจ้าเพียงเพราะความไม่ยุติธรรมที่เจ้ามีต่อเรา และเพราะความกลัวเจ้า แต่บัดนี้เมื่อมูฮัมหมัดได้มาแล้ว เราจะไม่ให้สิ่งนี้แก่เจ้าอีกเลย จนกระทั่งสงครามเกือบจะปะทุขึ้นระหว่างทั้งสองเผ่า แล้วพวกเขาก็ตกลงกันว่าจะให้ท่านรอซูลุลลอฮ์ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมเป็นผู้ตัดสินระหว่างพวกเขาแต่ฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่าได้พิจารณาแล้วกล่าวว่า“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์! แท้จริงมุฮัมมัดจะไม่ให้พวกท่าน (เผ่าที่อ่อนแอกว่า) ได้รับค่าชดเชยมากกว่าที่เขาให้กับพวกเราแน่นอน และที่จริงพวกเขาพูดถูกแล้ว — สิ่งที่เราได้มานี้ ก็เป็นเพราะความ อยุติธรรมและการข่มเหงของเราเองที่มีต่อพวกเขา”ดังนั้น พวกเขาจึงส่งคนไปหาท่านมุฮัมมัดศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม อย่างลับๆเพื่อสอบถามความเห็นของท่านว่า “ถ้าท่านมุฮัมมัดตัดสินให้เป็นไปตามที่พวกเขาต้องการ เราก็จะยอมให้ท่านเป็นผู้ตัดสิน แต่ถ้าไม่เป็นอย่างที่เราปรารถนา เราก็จะไม่ยอมให้ท่านตัดสินระหว่างเรา” พวกเขาจึงแอบส่งคนหน้าซื่อใจคดบางคนไปหาท่านนบีศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม เพื่อจะได้ทราบความคิดเห็นของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เมื่อพวกเขามาถึงท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม พระองค์ก็ทรงประทานโองการลงมาและแจ้งให้ท่านศาสดาทราบถึงเรื่องราวทั้งหมดของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาต้องการ จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจได้ทรงประทานโองการในซูเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ โดยตรัสว่า “โอ้ศาสดา อย่าให้ผู้ที่รีบเร่งไปสู่การปฏิเสธศรัทธาทำให้เจ้าเสียใจจากผู้ที่กล่าวว่า ‘พวกเราศรัทธาแล้ว’” [อัลมาอิดะฮ์: 41] ถึงคำตรัสของพระองค์ {และผู้ใดที่ไม่ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา ชนเหล่านั้นแหละคือผู้ชั่วร้าย} [อัลมาอิดะฮ์: 47] จากนั้น อิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมา กล่าวว่า: ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ถ้อยคำของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานลงมาแก่พวกเขาว่า “และผู้ใดไม่ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมา ชนเหล่านั้นแหละคือผู้ปฏิเสธศรัทธา” [อัลมาอิดะฮ์: 44] และ "พวกเหล่านั้นคือผู้อธรรม" [อัลมาอิดะฮ์: 45] และ "...คนเหล่านั้นคือคนชั่ว" [อัลมาอิดะฮ์: 47] และอัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจทรงหมายความถึงพวกเขาทั้งสอง

http://www.sunnah.global/hadeeth/th/show/65300